

Kapitola 2. Obnovení pozemského života

Předcházející část: Kapitola 1. Přítomnost

Kapitola 2

OBNOVENÍ POZEMSKÉHO ŽIVOTA

Vnímaný svět se ukázal být změněným. Identita přešla z ohraničeného subjektu (vlastní „JÁ“) na neohraničený kontext. Vše se přeměnilo a vznikla krása, dokonalost, láska i nevinność. Tvář každého svítí světlem vnitřní krásy. Každá rostlina představuje umělecké dílo. Každý předmět – je dokonalá socha.

Vše existuje bez úsilí na svém místě, vše je postupné a synchronní. Zázraky jsou nekonečné. Detaily života se tajemným způsobem spontánně seřazují v potřebné postupnosti.

Energie Přítomnosti lehce činí to, co se zdá být nemožným, a realizuje děje, které by v obyčejném světě byly nazvány zázrakem.

Po dobu několika let u mě probíhaly spontánně děje, které jsou nazývány obyčejně mimosmyslovými fenomény (klasické siddhi). Objevilo se proroctví, jasnovidectví, telepatie i psychometrie.

Myšlenky i pocity lidí byly známy dříve, než o nich oni začali hovořit. Boží láska převládala jako organizační síla a byla všudypřítomnou scénou, na které se odehrávaly všechny děje.

FYZICKÉ TĚLO

Výjimečně silná energie prochází zdola nahoru páteří a zády do mozku, kde se soustřeďuje v závislosti na tom, na co je zaměřeno vnímání. Následně se energie spouští po tváři do oblasti srdce. Tato energie je unikátní a někdy proudí ven, do místa, kde lidé strádají.

Jednou, na vzdálené silnici od měst, se začala energie linout ze srdce a tekla po silnici až za zatáčku. Odtud se linula na místo autonehody, která se zde zrovna odehrála. Energie působila léčebným účinkem na všechny, koho obklopila. Po nějaké době energie splnila svůj úkol a náhle se zastavila. O několik mil dále se tento fenomén opakoval. Opět se lahodná, unikátní energie linula z oblasti srdce, opět tekla po silnici do vzdálenosti asi jedné míle, za zatáčku. Tam se stala druhá autonehoda. Kola auta se ještě točila. Energie se vlévala do cestujících. Jakoby se objevil kanál pro andělskou energii, předávající ji modlícím se lidem v nouzi. Jindy se léčebná přítomnost objevila při procházce v Chicagu. Tentokrát se energie vlévala do skupiny mladých lidí, kteří se dostali do rvačky. Když je energie obklopila, postupně se uklidnili, odpočinuli si a začali se smát. Když se začali rozcházet, působení energie ustalo.

Aura energie, vyzařovaná Přítomností, má nekonečnou sílu. Lidé chtějí být v její

přítomnosti, protože v jejím energetickém poli se dostávají automaticky do stavu blaženosti nebo do vyššího stavu vědomí a prociťují pocity Boží lásky, radosti a vyléčení. Nervózní lidé se vedle tohoto energetického pole uklidňují a léčí.

Tělo, které jsem dříve považoval za „své“, se nyní vyléčilo z různých nemocí. Je to neskutečné, ale nyní nepotřebuji brýle, které jsem musel používat od 12 let. Schopnost vidět bez brýlí a to dokonce i do dálky se objevila zcela náhle, bez upozornění a stala se příjemným dárkem. Když se to stalo, uvědomil jsem si, že mimosmyslové funkce jsou funkcí vědomí a ne těla. Potom se mi vrátila vzpomínka na zkušenosti pobytu „mimo tělo“, kdy schopnost slyšet a vidět příslušela „éterickému tělu“ a vůbec nebyla spojena s fyzickým tělem, které se nacházelo na jiném místě.

Ukázalo se, že fyzické onemocnění bylo ve skutečnosti výsledkem negativního souboru přesvědčení a že se fyzické tělo mohlo reálně změnit jako výsledek změny souboru přesvědčení. Člověka řídí skutečně pouze to, čím je naplněn jeho rozum. (Rozšířené pozorování – mnozí lidé se uzdravovali prakticky z libovolné lidstvu známé nemoci, pokud se vydali na duchovní cestu.)

Zdánlivě zázračné vlastnosti a schopnosti Boží energie i fenomény s ní spojené, přísluší energetickému poli, v žádném případě ne osobnosti. Vznikají spontánně a jsou vyvolány její potřebou kdekoliv na světě. Je známo, že mnozí z obyčejných lidí, kteří se stali svědky podobných fenoménů, dávali přednost jejich odmítání a mazání z paměti toho, co viděli, jelikož to bylo zcela za hranicemi systému vnímání ega a jeho představ o možném a nemožném. Pokud byli lidé dotazováni na tyto fenomény, vymýšleli si nějakou racionální výmluvu, stejně, jako pacienti v hypnóze vymýšleli pravděpodobnou odpověď, když měli vysvětlit své post hypnotické chování. Naopak, lidé, kteří dosáhli určitého duchovního rozvoje, přijímali tyto zázračné jevy bez komentáře, jako by to byla skutečná součást života.

Po hluboké transformaci vědomí určuje všechny děje a události Přítomnost. Nezvratná změna vědomí se nastavuje a je neustále přítomno ve vši své nehybnosti a mlčení, i když tělo hovoří a funguje ve společnosti. Po létech, po nějakém úsilí, přichází schopnost nacházet se podle potřeby na různých úrovních, aby bylo možné ve společnosti fungovat. Pokud mu to je dovoleno, tichý Klid objímá vše i navozuje stav nekonečné radosti. Po přepnutí zájmu z vnějšího světa a běžných funkcí vnímání, převládá stav věčné blaženosti a může být odsunut na vedlejší kolej pouze při nejsilnějším soustředění se na běžný svět. „JÁ“ se nachází za hranicemi času a formy, a běžné vědomí uvnitř nich je potenciálně schopno fungovat v pozemském prostředí.

Bylo obtížné považovat svět běžného vnímání za skutečný a přijímat ho vážně. Vedlo to k trvalé schopnosti dívat se na svět s humorem. Běžný život se jevil jako nekonečná komedie, takže i sama vážnost se stala směšnou. Musel jsem omezit projevy pocitu směšnosti, protože ho někteří lidé nemohli akceptovat, jelikož byli příliš ponořeni do vnímatelného světa negativity.

Většina lidí vkládá energii do negativismu vnímatelného světa a brání se opustit ho pro poznání na vyšší úrovni. Lidé jakoby zakoušejí dostatečné uspokojení z nekonečného hněvu, uraženosti, hryzání svědomí a sebelítosti, a aktivně se brání

přechodu na takovou úroveň, jako je pochopení, odpuštění nebo soucit. Zdá se, že jim negativita dává dostatek uspokojení, aby si udržovali evidentně nelogický a egoistický způsob myšlení; stejně jako politikové pokřívají pravdu, aby dostali hlasy voličů nebo jako prokurátoři, kteří skrývají důkazy svědčící o nevině obviněného, jen aby ho pomohli odsoudit.

Po opuštění takového „negativního“ uspokojení se svět stává nekonečnou přítomností krásy a dokonalosti, láska se stává převládající kvalitou života. Všechno září, i Radost Božského bytí sálá, vyzařujíc všudypřítomnou ne-formu, vyjádřenou v poznatelném světě formou. Není nadále potřeba „poznávat“ něco, protože není nadále potřeba poznávat, když ty sám jsi vše jsoucí. Rozum v jeho běžném stavu prostě ví „o“ něčem. To ale není potřeba, když ty sám jsi vše, co jen může být. Identita, která zaměňuje původní pocit „JÁ“ nemá části ani kategorie. Nic se nevyklučuje z její integrity a Univerzality. „JÁ“ se stává Podstatou, ničím se neodlišující od podstaty všeho. V non-dualitě neexistuje hodnotitel ani hodnocený, protože se stávají jediným celkem. Není nic nedokončeného. Vševědoucnost – je vlastní dokonalost. Neexistuje směřování k další sekundě přežívání, které řídí běžný rozum, které se od jednoho okamžiku k druhému vždy pociťuje jako nedokončené.

Pocit dokončenosti převládá nad fyzickými pocity. Prání a očekávání mizí a uspokojení je zrozeno samou činností. Z důvodu absence vnímání času neexistuje zkušenost vnímání postupnosti dějů, očekávání jich nebo lítosti nad nimi. Každý okamžik je úplný a dokonalý sám o sobě. Stav bytí zaměňuje veškeré prožitky minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti. Takže není více co očekávat nebo se pokoušet kontrolovat.

Je to nedílná součást nejvyššího stavu klidu a nehybnosti. Všechny potřeby a přání mizí společně s pocitem vnímání času. Přítomnost, ve své nekonečné nehybnosti, změnila veškerou intelektuální a emocionální činnost. Tělo přechází do stavu automatické existence a stává se jen jednou z komponent přírody, která funguje v souladu se změnou okolností. Vše je v nehybnosti, klidu nezávislé od zbytku vesmíru. Vše žije, pohybuje se a existuje v absolutním souladu, v ideální dokonalosti, kráse a harmonii Všeho Jsoucího.

Motivace jako základ akce mizí. Projevy života nyní přináležejí k jiné dimenzi a prožíváme je tak, jako bychom se nacházeli v jiné realitě. Vše se děje samo o sobě, ve stavu vnitřní nehybnosti a ticha, vyzvaném láskou, která je odrazem Vesmíru a všeho v něm.

Krása života se leskne ve tváři neohraničené radosti a štěstí, nekonečně laskavých a nádherných emocí. Boží Klid je natolik dokonalý a naplněný, že není nic, co bychom si mohli přát, k čemu směřovat. Dokonce i „prožitek“ jako proces ustal. V dualitě existuje prožívající a – nezávisle na něm – to, co on prožívá. V non-dualitě se to mění, stává se Vším Jsoucím, takže není rozdělení v čase, prostoru nebo v subjektivním prožitku mezi prožívajícím a prožitkem.

V non-dualitě poznání nezůstává dokonce ani chronologická postupnost, poznání nahrazuje prožívání. Více již neexistuje prožitek „okamžiků“, jelikož zůstává pouze konstantní „Teď“. Pohyb se zdá být zpomaleným, doslova pozastaveným mimo

čas. Není nic nedokonalého. Nic se ve skutečnosti nepohybuje, nemění se; žádné děje ve skutečnosti neprobíhají. Místo chronologické postupnosti pozorujeme, že se vše nachází ve stádiu rozkrytí, že všechny formy jsou jen přechodným epifenomémem, vytvořeným vnímáním a pozorovacími návyky myšlení. V realitě se vše ztělesňuje jako obraz nekonečného potenciálu Vesmíru. Rozvíjející se stavy jsou posloupaností okolností, ale nejsou jimi iniciovány. Okolnosti jsou původcem vnějšího projevu, ale jevy, jako změny, závisí ve skutečnosti od libovolného bodu pozorování.

Z úhlu pohledu jedinečnosti se zdá, že existuje mnohočetnost, ale z úhlu pohledu všudypřítomnosti simultánní mnohočetnosti je pouze jedna jedinečnost – jednota. Všudypřítomnost vymazává všechny vnímané produkty jedinečnosti nebo mnohočetnosti. Ve skutečnosti neexistuje ani ta ani jiná podmínka. Neexistuje „tady“ ani „tam“; není „ted“ ani „potom“; není „dokončené“ ani „nedokončené“; není ani „ztělesnění“ v tom, co již zcela a úplně existuje samo o sobě. Samotný čas – je jeden z libovolných bodů pozorování, stejně jako rychlost světla. Naše běžné snahy popsat Vesmír můžeme nazírat ne jako popis Vesmíru, ale jako popis libovolných bodů pozorování i jako plán práce běžného rozumu.

Ve skutečnosti se nepopisuje objektivně existující vesmír, ale pouze kategorie způsobu myšlení rozumu, ale i struktury a formy jejich zpracování v chronologické postupnosti. Hranice vědy jsou tak předurčeny vnímaným světem duality. Vnímání se samo o sobě limituje tím, že může něco znát pouze „o“, přitom neznat nic. Od vědy nelze očekávat, že se dostane za limity vnímání a nemá smysl ji z toho vinit. Může nás pouze přivést k prahu poznání, které žádným způsobem nezávisí od vnímání. Ve skutečnosti se věda rozvíjí díky vědecké intuici a logika a důkazy za ní následují. Běžně je nazýváme intuitivními tvůrčími průlomy, které přesahují logiku a dodávají procesu energii. Takže, objev – je skutečná hybná síla evoluce společnosti.

Ve stavu Poznání rozum mlčí. Logické nebo postupné myšlení se přerušuje a na jeho místo nastupuje ticho a nehybnost, trvalé přirozené rozkrytí a prezentace, prozření. Vědění projevuje samo sebe a Božství Všeho Bytí tiše svítí, jasné a zářivé. Všechno prostupuje v plném a trvalém vyjevení. Není nutné hledat nebo přijímat, protože vše již v úplnosti a celostnosti existuje. Veškeré zdánlivé dění se děje samo od sebe.

Za děním nestojí hybatel, to jest nějaká mystická bytost, která byla vždy považována za zdroj zážitků, zmizel a rozpustil se v absolutní jednotě Vesmíru. „JÁ“ je v jeho integritě a úplnosti, přesahuje všechny světy, Vesmíry nebo čas, od ničeho nezávisí a není ničeho důsledkem. „JÁ“ přesahuje vše jsoucí, není podřízeno existenci nebo neexistenci, nemá začátek ani konec, není omezeno časem ani prostorem. Není ho dokonce možné zahrnout ani do koncepce „je“ nebo „není“. „JÁ“ nebývá ztělesněným nebo neztělesněným, přesahuje veškeré dimenze, které jsou definovány takovými kategorizacemi koncepcí.

Schopnost racionálně existovat ve světě každodenní zážitků vyžaduje provedení významných změn. Existuje kontinuita a jednota mezi „realitami“ duality a non-duality, non-dualita prostupuje vším v dualitě. Omezení v rámci duality omezují ve skutečnosti poznání. Omezení poznání se zdá být důsledkem koncentrace.

Lidé jsou považováni za nevinné, díky naprosté absenci poznání a nevědomí jejich reality. V tomto stavu jsou řízeni programováním a iluzorními systémy víry. Při tom čistota ducha svítí jako vnitřní krása.

V moderní terminologii, můžeme říci, že lidi řídí jejich, jimi nepoznávané, „programy“. Všichni lidé se nacházejí v procesu evoluce vědomí a někteří z nich dosáhli vyšší úrovně než ostatní. Každá úroveň představuje odhalení vědomí v různých podmínkách, a proto se projevuje různě. Každý člověk se zastavil na určité úrovni a nemůže se posouvat vpřed bez projevu dobré vůle, rozhodnutí se a souhlasu. Vnitřní nevinnost je generována tím, podle analogie, že každý člověk je počítačovým technickým vybavením – hardwarem, a jeho akce a přesvědčení – software.

Technické vybavení není ovlivněno programy, které slepě plní vše, bez chápání jejich smyslu nebo důsledků této činnosti. V klasickém chápání se software nazývá „karma“.

Stav, ve kterém žijí obyčejní lidé, nepředpokládá morální chyby nebo nedostatky, ale pouze představuje možnosti polí vědomí, které jsou vyjádřeny prostřednictvím každé živé bytosti. I když ve skutečnosti neexistuje „dobré“ nebo „špatné“, je zřejmé, že všechny činy mají své důsledky. Kromě evidentních rozdílů, ve skutečnosti existuje pouze realita jediného „JÁ“, která svítí jako zdroj života ve všem živém; každá bytost žije ve zmrazeném obraze probíhajícího okamžiku, který je i tím vším skutečně jsoucím, za hranicí jejich poznání.

V non-dualitě není ani jediný okamžik, kdy by mohl vzniknout „problém“, „konflikt“ nebo „utrpení“. Všechno toto vzniká z očekávání dalšího okamžiku nebo při vzpomínání na minulost. Ego je produktem strachu, jehož cílem je kontrolovat příští okamžik prožitku a zajistit si svoje přežití. Osciluje jakoby mezi strachem z budoucnosti a lítostí nad minulostí, ale touha a vnímání času, které odolává akci, se generuje iluzí nedostatku. Po prožitku naplnění touha pomíjí. To, co se nepovažuje za věčné, bojí se za své přežití, protože cítí, že podléhá času i iluzím podmíněnosti.

Když obyčejné životní motivace mizí, život již nevyžaduje žádné úsilí. To, co bylo dříve osobností, se nyní stává pouhou rozostřenou tendencí, která jakoby věděla jak dublovat běžné chování, obnovující tato schémata, její trvání je ale dáno jiným zdrojem.

To, co se dříve zdálo být osobním, se nyní evidentně stává neosobním. Za prvé, reálné „JÁ“ nemůže samo sebe vysvětlit ostatním. To, co je pro toto „JÁ“ – nehybná a materiální realita, se zdá být něčím abstraktním nebo filozofickým při slovním sdělení obyčejným lidem, kteří jsou řízeni koncepcemi a konzistentním způsobem myšlení; to, co se zdá průměrnému člověku mystickým, je ve skutečnosti pouhá konkrétní, subjektivní realita.

Je nutno projevit úsilí, abychom mohli naplnit energií běžný způsob myšlení a umožnili tak verbální komunikaci.

Reálné „JÁ“ je za hranicí vědomí jako takového, ale může skrze něho prosvítat, z

blaženosti do pozemského bytí. Láska se stává jedinou příčinou pokračování fyzické existence.

V průběhu přechodu tělo zakouší značnou zátěž, protože nervový systém musí zvládnout více energie, než je obvyklé. Nervová zakončení těla se často pociťují, jako by se jednalo o dráty vysoké napětí, rozpálené vysokým proudem.

Nakonec jsme museli opustit velké město a jeho turbulentní život a jít do malých měst na Západě, která po mnoho let přitahovala lidi vyznávající nematerialistický život, zaměřený na duchovno, tedy jiný způsob života. Tehdy meditace stála na místě činnosti, stav blaženosti se vrátil, což vedlo k tomu, co se zdálo být asketickým způsobem života – jen proto, že v něm nemají místo potřeby a touhy. Někdy jsme dokonce zapomněli na jídlo, jako by se tělo nacházelo na okraji vědomí, nebo neexistovalo. Při procházení okolo zrcadla jsme se občas divili, že se v něm odráží tělo. Události ve světě nás nezajímaly – tento stav, trval cca 10 let, znamenal odchod z každodenního fungování, abychom se mohli přizpůsobit k duchovnímu stavu, zaměřujícímu dřívější vědomí.

Jednou z vlastností takového stavu vědomí se stala schopnost rozlišovat hlubší smysl dějů, které jsme dříve pozorovali. Například, zajímavá klinická technika svalového testování se ukázala chybějícím článkem, mostem mezi myslí a tělem, mezi ztělesněným a neztělesněným. Neviditelné bylo nyní snadné udělat viditelným. Tento klinický jev přesahuje autonomní nervový systém nebo systém akupunktury, jako demonstraci spojení mezi myslí (psycho) a těla (soma). Je zřejmé, že reakce na svalový test je generována nelokálním charakterem vědomí, a že jeho dřívější omezení studiem lokálního fenoménu jsou výrazem omezeného vnímání lékařů nebo experimentátorů. I když jen díky non-dualitě lze považovat za existující dualitu, svalová zkouška je nejjednodušší a praktická metoda, pomocí které je možné využít tuto skutečnost. Je evidentní, že je skutečně možné vyléčit různá energetická pole uvnitř vědomí a rozmístit je v hierarchické posloupnosti a když se rozmíšťují po řadě, potom přehledně demonstrují klasické úrovně vědomí, tak jak jsou popisovány od nepaměti.

Nejúžasnějším aspektem tohoto jevu je schopnost okamžitě rozpoznat rozdíl mezi pravdou a lží. Tato kvalita se nachází za hranicí času a prostoru a přesahuje lidskou duši a intelekt dotčených lidí. Je to univerzální kvalita vědomí, stejná jako když protoplazma projevuje univerzální kvality reakce na stimuly. Protoplazma reaguje bez vůle na kladné i záporné podněty a rozlišuje je navzájem. Straní se toho, co je pro život nebezpečné a přimyká se k tomu, co životu prospívá. Svaly těla ochabují okamžitě, rychlostí světla, za nepřítomnosti pravdy; stávají se pevnými za přítomnosti pravdy nebo toho, co podporuje život.

Vše na světě, včetně myšlenek, koncepcí, hmoty i obrazů, vyvolává reakci, kterou lze demonstrovat jako pozitivní nebo negativní. Tato reakce není ohraničena časem, prostorem, vzdáleností ani osobním názorem.

Prostřednictvím tohoto jednoduchého experimentu lze objasnit i zdokumentovat přesnou podstatu všeho ve Vesmíru, v libovolný okamžik. Vše, co existuje nebo existovalo, bez výjimky vyzařuje frekvenci a vibrace, jako konstantní stopu v

neosobním poli vědomí a informace je možné získat pomocí svalového testu skrze samo vědomí.

Vesmír se stal zjevným; tajemství jsou nadále nemožná. Je zřejmé, že „každý vlásek na každé hlavě“ lze spočítat a také se počítají, ani jeden vlásek nezůstane nezpozorován. „Vše skryté se stane zjevným“ – nyní je to zcela jasný fakt.

MOC VERSUS SÍLA

Metodika testování se prověřovala doslova na tisících lidí, individuálně i ve skupinách. Výsledky se beze zbytku shodují bez ohledu na věk nebo mentální stav testovaných. Je zřejmé, že tento objev lze využít v různých oblastech medicíny, při výzkumu i v duchovních učeních.

Následující objevy jsou popsány v knize „Moc versus síla“, ale také v doktorandské disertaci, publikované pod názvem „Kvalitativní a kvantitativní analýza a kalibrace úrovně lidského vědomí“. Disertace byla napsána za účelem dodání dodatečné důvěryhodnosti a podání vědeckého potvrzení objevům, které nelze objasnit běžnou lidskou logikou nebo mantinely newtonovské fyziky.

I když je číselná škála vědomí dána čísly a logaritmy, vzpomínaná pole vědomí jsou nelineární a dostávají se za hranice newtonovského paradigmatu reality. Škála vytváří vztah mezi známým a neznámým, mezi vtěleným a nevtěleným, mezi dualitou a non-dualitou. Hodnota takového nástroje je natolik veliká, že mnozí lidé prožívají paradigmatický šok, když se poprvé setkávají s touto prací. To, že kdokoliv může kdekoliv okamžitě zjistit pravdu o libovolné osobě, věci nebo o všem v libovolném čase či prostoru – je to obrovský zvrát, který může zpočátku u člověka narušit pocit reálnosti. Každý se domnívá, že je oddělený od jiných osob, a že jeho myšlenky náleží pouze jemu.

Jednou z vlastností metodiky testování je to, že je možné ji využít k prověření pravdivosti a pravděpodobnosti svých výzkumů a experimentálních prací. Například v „Moc versus síla“ byla každá kapitola knihy prověřována stejně, jako v této knize. Tato kniha byla také jako celek prověřována a dostala se do oblasti osmistých hodnot a tato úroveň potvrdila, že energie knihy sama o sobě zajistí její rozšíření a ohlas. Tak se i stalo – sama o sobě, bez reklamy a marketingu.

Dostala se do jiných zemí, na druhé kontinenty, byla přeložena do mnoha jazyků. S postupem času vyvolala ohromný zájem a nyní se stala i učební pomůckou ve školách, univerzitách i výzkumných týmech.

Na Mapě Vědomí (viz příloha) znamená úroveň 600 přechod z poznatelného světa duality do nepoznatelného světa non-duality. Je zajímavé, že svalový test i reakce se samy o sobě ohodnocují hodnotou 600. To znamená, že jejich skutečnou podstatu většina lidí poznat nemůže, i když se je každý může naučit používat v praxi.

Knih „Moc versus síla“ vyvolala zájem v první řadě u lidí a skupin, zajímajících se o duchovno, stejně jako u léčitelů a těch, kdo se sám o sobě zajímá o výzkum vědomí. Ačkoliv se v knize ukazují celkem podstatné přednosti využití techniky v mnoha oblastech běžného lidského života, bohužel, do dnešního dne nevyvolala

podstatný zájem u těch společenských skupin, které by mohly velmi rychle získat velký prospěch při použití této techniky. Společnost bude její ohromné výhody teprve poznávat.

Následující část: [Kapitola 3. Podstata hledání](#)